

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ.

Φίλοι συνάδελφοι ! καλὰς μὰς στέλλουσιν εἰδήσεις
 Περὶ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν ζητήματος καὶ πάλιν,
 Διότι νῦν εἰς τελικὰς τὸ πρᾶγμα κεῖται λύσεις
 Κ' ἐλπίζω νὰ μὴ εὗρωμεν ἀντίστασιν μεγάλην.
 ὦ ! τὴν ὥρην ὅπως δῆποτε χωρὶς νὰ πλανηθῶμεν
 Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν πῶς θάλασσα ὀρῶμεν.

Εἶν' ἀληθές, ἐμόχθησα πολὺ ἕως νὰ φέρω
 Εἰς τόσον ἀπροσδόκητον τὸ ζήτημά μας λύσιν,
 Ἄρκει μόνον μοι φαίνεται ἐν δείγμα ν' ἀναφέρω,
 Ἐξ οὗ ὑμεῖς ἐκφέρετε ἐπὶ τῶν ἄλλων κρίσιν.
 Ἄρκει μόνον νὰ μάθητε πῶς νύκτας ὀλοκλήρους
 Διῆλθον πάντα αὔπνιος πλανώμενος μ' ὄνειρους.

Καὶ ἦτο χρεῖα, Κύριοι, ἦτο μεγάλη χρεῖα,
 Τουτέστι θέλω νὰ εἶπῶ πῶς ἦτο ἀναγκαῖον
 Ἐν τῇ κατατροχούσῃ με ἐκείνῃ αὔπνιᾳ
 Νὰ ἴδω πραγματούμενον ἐν ὄνειρον ὥραϊον.
 Ἄν δὲν ἠγρύπνουν ἄλλως τε καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας,
 Εἰς ὅμοιον δὲν ἔφθανε τὸ ζήτημά μας πέρας.

Ἄλλ' ὅμως ἤκουσά τινες νὰ ψιθυρίζουν ἔξω
 Ὅτι ἡ λύσις εἰς ἐμὲ ποσῶς δὲν χρεωστεῖται.
 Τώρα χωρὶς ἐγὼ αὐτὸν τὸν στέφανον νὰ πλέξω
 Σὰς ἐρωτῶ, συνυπουργοί, καὶ θὰ μὲ τὸ εἰπῆτε,
 Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος εἰς ποῖον νῦν ἀνήκει
 Ἄφου πολλάκις ἀγρυπνῶ μ' εὐρεν ἢ ἀμφιλύκη;

ΧΟΡΟΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ.

Νύκτας τόσας
 Περαιτώσας
 Ἐν ἀγρύπνῳ ταραχῇ
 Σὺ κυρία
 Εἰς' αἰτία
 Ἄν τὸ ἔθνος εὐτυχῇ.

Σὺ καὶ μόνος,
 Ὅν αἰῶνος,
 Καὶ πατὴρ τοῦ ἔθνους σὺ,
 Σὺ σωτὴρ του,
 Ἄροτὴρ του
 Καὶ ἐλπίς αὐτοῦ χρυσῆ.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Ἐν τούτοις ἄλλο ζήτημα σπουδαίως μὲ παράσσει
 Τὸ τοῦ στρατοῦ, ἕπερ πολὺ σήμερον κατεπιείγει
 (Καὶ τώρα ὁ καθεὶς ὑμῶν ἐδῶ ἄς πλησιάσῃ
 Νὰ μάθῃ πῶς ἀπέμειναν τώρα πολὺ ὀλίγοι.)
 Διότι τὸν διέλυσα μὲ ἔννοεῖτε ὅλον
 Ἄφ' οὔτε Λάρισσαν ἐγὼ ἠλιπίζον οὔτε Βῶλον.

Τώρα ἂν ἠδυνάμεθα ἐκ τῶν μικρῶν μας πόρων
 Στρατὸν νὰ σχηματίσωμεν κ' ἐλάχιστον στολίσκον,
 Ἴσως θὰ ἀπεστέλλομεν αὐτὸν μέχρι συνόρων
 Κ' ἐκεῖνον θὰ ἐκλείομεν εἰς τινα λιμένισκον
 Καὶ οὕτως ἀφ' ἐνὸς στρατὸς φρουρῶν τὰ σύνορά μας
 Καὶ πλοῖα ἀρμενίζοντα εἰς τὰ παράλια μας.

Αἶ ! Καρασκε δὲν λαλεῖς, Βούλγαρη σιωπαίνεις,
 Πατιμεζᾶ εἰσίγησες καὶ σὺ Μαυροκορδάτε,
 Λομβάρδε σὺ δὲν ὁμιλεῖς, ἀναυδος ἴσως μένεις ;
 Ἄ ! δὲν λαλεῖ κανεὶς ὑμῶν καὶ πάντες σιωπᾶτε ;
 Ἄ ! Κουμουνοῦρε ! Ἄλλοτε ὁ Κερρρ.. ἂν εἶπε Σόλων
 Ἐγὼ στρατὸν ἀναφρονῶ καὶ Στόλορ ! Στόλορ ! Στόλορ !

ΦΑΛΗΡΟΝ.

Η ΠΕΡΙΚΟΛΗ

μας ήλθεν εις τὸ Φάληρον ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων. Ἄλλ' εἶναι ποιητικὸν αὐτὸ τὸ Φάληρον καὶ γοητεύει μὲ τοὺς ἀνέμους του, ὅσον καὶ μὲ τὴν νημελίαν του. Εἶναι ὡς τὴν εὐμορφή γυναῖκα τῆς ὁποίας δὲν ξεύρομεν τί πρῶτον νὰ ἐπιθυμήσωμεν: τοὺς μορφασμοὺς τῆς ἢ τοὺς χαριεντισμοὺς τῆς, τὰς θωπείας τῆς ἢ τὰ καμώματά τῆς.

Ὁ ἥκιστα τρυφερὸς καθαλιέρος, τὸν ὁποῖον τὸ Φάληρον ἔδωκεν εἰς τὴν πρώτην τῆς Περικόλης, ὁ gaillard μπονέντες, ἠμποδίζε ν' ἀκούσωμεν ἄρτιον τὸ ἄσμα τῆς Λασσάλ' ἐπειδὴ δὲ αὐτόκλητος ὁ κύριος αὐτὸς συνέπαιζε μετὰ τῶν ἠθοποιῶν, ἀσχημονῶν μάλιστα κάποτε, φρίσσαν ὁ φιλήδονος ἐπὶ τῶν ἐσθῆτων τῶν ἠθοποιῶν καὶ δίδων εἰς αὐτὰς κυματισμοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ ἐπόθουν τόσαι σάρκες Κυριῶν, ἢ ὅλη παράστασις τῆς πρώτης τῆς Περικόλης ὑπῆρξε τόσον θορυβώδης, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι θέατρον καὶ δημόσιον ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ συνταξειδεύσωμεν καὶ βιαστικὰ βιαστικά εἰς τὸ ποδᾶρι ἐπάνω, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἐπαίξαμε καὶ ἐτραγουδήσαμε λιγάκι.

Ἡ παρομοίωσις ἦτο λίαν εἰς τὸν τόπον τῆς, διότι ὅλον τὸ θέατρον ὠμοίαζε κατὰστρωμα πλοίου ταξειδεύοντος, φερομένου ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου. Ἡ εἰκὼν δὲ ἦτο κατὰ τοσοῦτο πλήρης, διότι καὶ ἡ ὑπερέττα ἔφερε τὴν μέθην τῶν ἠθοποιῶν εἰς τὰ σύνορα τῆς ναυτίας καὶ τὸ ἀκροατήριον δὲ ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατελαμβάνετο διαθέσεων ἀπέναντι τῶν τριῶν νυμφῶν τοῦ cabaret καὶ τῶν ξεφαντζιῶν μερικῶν βιολιῶν τῆς ὀρχήστρας.

Ἄλλὰ τὸ μεθύσι τῆς Λασάλ ἦτο τὸ ὄνειρον τῆς παραστάσεως.

Εἶχα πάντοτε φρικτὴν ἰδέαν περὶ γυναικὸς μεθυούσης.

Ἡ κυρία Λασάλ μετέβαλε τὴν φρίκην μου εἰς ἡδονήν.

Βέβαια οὕτω θὰ ἐμέθουν εἰς τὸν Ὀλυμπον οἱ θηλυκοὶ Ὀλύμπιοι, διότι οἱ ἀρσενικοὶ δὲν θὰ διέφερον ἀπὸ τοὺς Ἄδν Ζουὰν τῆς Πλάκας.

Τὸ: Je suis un peu grise, μετέβαλλε τὴν Λασάλ εἰς ἀνόνα εὐρισκομένην σ' τὸ κέφι.

Ἄλλὰ θὰ τὴν ἀκούσωμεν καὶ δευτέραν φορὰν καὶ θὰ σὰς γράψωμεν περισσότερα.

Ἀθηναῖος; Θεὸς φυλάξου.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 61 πλούσιον ἐμπορικὸν τοῦ κυρίου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης ψιθίνους πέλους κομφούς, ἐλάφροτάτους, ἐπιδεικτικὸς ὡς ἀληθεῖς παραμάδες καὶ λίαν ἐρθηνοὺς, σακάρια θερινὰ δι' ἀνδρας κομφότατα, φανέλλας δροσερωτάτας, ὑποκάμισα λευκὰ καὶ χρωματισμένα, εσουράπια, μπακατούνια, ὀμπρέλλας καὶ χίλια ἄλλα εἶδη τὰ ὁποῖα γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ ἢ ἐξειδικασμένη περὶ τὰ ποιαῦτα ἱκανότης τοῦ κ. Χαραλάμπους Στέκου.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΞΥΔΗ καὶ ΛΕΩΝΙΔΑ ΔΑΛΗΠΑ.

Ἀπὸ τῆς 6ης μετὰ μεσημβρίαν μέχρι μεσονυκτίου ὑπάρχει

TABLE D' HOTE

Συγκειμένη ἐκ τῶν ἐξῆς φαγητῶν :

Σούπας
Τριῶν φαγητῶν
Σαλάτας

Γλυκύσματος, τυρὸς τριῶν εἰδῶν
Ὀπωρικῶν τριῶν εἰδῶν, καὶ
Καφέ

Ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατίθενται διάφορα ὀρεκτικά σαλατικά (hors d' œuvre), πλησίον δὲ τοῦ ὕδατος πάντοτε θὰ ὑπάρχη Πάγος.

Πάντες οἱ ἐγγύριοι καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ Οἶνοι καλλύνουσι τὴν λαμπρότητα τῶν γευμάτων.

Τιμὴ δι' ἕκαστον ἄτομον τῆς TABLE D' HOTE φρ. 5.

Ἴδου ὁ κατάλογος καὶ αἱ τιμαὶ τῶν φαγητῶν τοῦ

RESTAURANT

Σοῦπα	20	Ντομάτες με ἄρνι	70
Ζωμός	20	Φασόλια	70
Ψάρι σάλσα σπανιόλα	80	Ντομάτες γεμισταῖς	60
» » ὀλλανδέζα	80	Ζαμπόν	80
Μαγιονέζα	80	Ὀμελέτα	60
Ἄρνι σούβλας	90	Μακαρόνια σάλσα	25
» φούρνου	80	Πιλάφι σάλσα	30
Κοτολέτες Χόρτα	80	Σαλάται διάφοροι	30
Μοσχάρι φούρνου	90	Τυρὶ Ἑλβετίας	30
Δαμάλι ψητό	80	» Ἑλληνικὸν Παρνασοῦ	25
Ροσμπίφ πατάτες	80	Γλύκισμα	40
Παπάκια ψητά	90	Σβίγγοι	50
Κοτόπουλα ψητά	90		
Καπαμάδες	70	Οἶνος	
Μπάμιες με ἄρνι	70	Ρητινίτης ἢ φιάλη	20
		Κέας	40

Ἐπάρχουσι δὲ καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ εἶδη τῶν τε ἐγγυρίων καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν Οἶνων ἐν φιάλαις ἐσφραγισμέναις μετὰ τὰς τιμὰς ἐκάστου ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ καταλόγῳ τῷ ἀνηρτημένῳ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρρικαν, εὐωδιάζει εὐάρεστος τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδιον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρά Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.